



Republika Hrvatska
Općinski sud u Sesvetama
Stalna služba u Vrbovcu
Vrbovec, Trg Petra Zrinskog 22

Poslovni broj: P-85/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sesvetama, Stalna služba u Vrbovcu, po sucu toga suda Ljiljani Košić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Irine Kvesić (OIB: 61695629855) iz Sesveta, Selčinska ulica 23, zastupane po punomoćnici Klei Butković, odvjetnici iz Sesveta, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. (OIB: 53056966535) iz Zagreba, Magazinska cesta 69, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene glavne, javne, neposredne i usmene rasprave dana 15. srpnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno i zamjenika punomoćnika tužiteljice Petra Kulaša, odvjetničkog vježbenika u Odvjetničkom društvu Ćurković i Šanjug iz Zagreba, dana 24. srpnja 2026. donio, objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se da je nišetna odredba čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 041-50-4222083 od 29. lipnja 2007. zaključenog između tužiteljice Irine Kvesić i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., koja glasi:

"2,00 % (dva posto) od iznosa kredita, jednokratno, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita."

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. da tužiteljici Irini Kvesić temeljem nišetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva isplati iznos od 66,36 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 29. lipnja 2007. pa do isplate, time da kamate u razdoblju od 29. lipnja 2007. pa do 31. prosinca 2007. teku po stopi određenoj u čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. pa do 31. srpnja 2015. teku po stopi određenoj uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, u razdoblju od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. kamate teku po kamatnoj stopi koja se određuje

za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, dok u razdoblju od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. teku po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 656,55 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 24. srpnja 2026. pa do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku 15 dana.

IV. Odbija se tužiteljica sa dijelom zatraženog troška postupka u iznosu od 50,00 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na taj iznos, kao s neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Irina Kvesić je dana 13. veljače 2026. podnijela tužbu protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. radi utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 3. Ugovora o kreditu broj 041-50-4222083 kojeg je tužiteljica zaključila sa tuženikom 29. lipnja 2007. kojim ugovorom je tuženik kao kreditor tužiteljici stavio na raspolaganje iznos od 25.000,00 kuna po srednjem tečaju banke važećim na dan korištenja kredita.

2. Tužiteljica u tužbi nadalje navodi kako je odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu između ostalog propisano da se tužiteljica obvezuje podmiriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva pa je istom odredbom određeno da se naknada od 2,00% od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita te je temeljem navedene ugovorne odredbe tuženik tužiteljici obračunao i od tužiteljice naplatio jednokratnu naknadu za korištenje kredita u iznosu od 66,36 eura (ranije: 500,00 kuna).

3. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka navodi da joj tuženik, kao kreditor nije niti prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se uvjeti sastoje, u kojem postotku tuženik tereti tužiteljicu, u kojem periodu i konačnom iznosu, što je obvezu tužiteljice kao potrošača u potpunosti učinilo neodređenom i neodredivom pa stoga nepoštenom i ništetnom u smislu odredbe čl. 270. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22, dalje ZOO).

4. Tužiteljica u tužbi navodi kako odredba o tzv. ulaznoj naknadi u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako je ista definirana u čl. 96. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 79/07, dalje ZZP) obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojem ugovoru se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljicom. Tužiteljici su tom odredbom nametnute obveze sa čijim sadržajem nije bila upoznata niti je o njima mogla pregovarati niti utjecati na njihov sadržaj.

5. Tužiteljica nadalje navodi kako joj je tuženik 29. lipnja 2007. naplatio naknadu za obradu kredita (tzv. ulaznu naknadu) u iznosu od 66,36 eura pa tužbom traži povrat tog iznosa zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 29. lipnja 2007. pa do isplate.

6. Tuženik nije dostavio sudu odgovor na tužbu, niti je pristupio na ročišta održana 22. svibnja 2026. i 15. srpnja 2026., niti je na bilo koji način osporavao tužbeni zahtjev tužiteljice pa je sud svoju odluku donio na temelju navoda tužiteljice i dokumentacije koja se nalazi u spisu.

7. Odlučujući o osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je tijekom postupka izvršio uvid u tužbu (list 1-5), ugovor o kreditu (list 6-8), potvrdu o naplaćenju naknadi (list 25) i iskaz tužiteljice kao stranke (list 27-28).

8. Temeljem tako provedenih dokaza, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka (čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje ZPP)) ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužiteljice osnovan u cijelosti.

9. Tužiteljica Irina Kvesić u tužbi i tijekom postupka navodi da je sa tuženikom Raiffeisenbank Austria d.d. dana 29. lipnja 2007. zaključila Ugovor o namjenskom kreditu kreditu broj 041-50-4222083 te joj je tuženik stavio na raspolaganje iznos od 25.000,00 kuna. Tužiteljica je kredit podigla za potrebu kupnje osobnog automobila te je prilikom zaključenja ugovora o kreditu tuženiku platila naknadu u iznosu od 500,00 kuna (66,36 eura). Kako smatra da je odredba prema kojoj je ona morala platiti naknadu za obradu kredita ništetna podnijela je tužbu sudu radi povrata tog iznosa.

10. Uvidom u priloženi Ugovor (list 6-9) vidljivo je da se radi o tzv. tipskom ugovoru, odnosno unaprijed formuliranom standardnom ugovoru tuženika, zbog čega potrošač, odnosno tužiteljica nije imala utjecaja na njegov sadržaj o naknadi za korištenje kredita (čl. 3) pa se stoga nije posebno pregovaralo s tužiteljicom, što je uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

11. Iz iskaza tužiteljice kao stranke (list 27-28) proizlazi da je 2007. godine imala potrebu riješiti svoju financijsku situaciju na način da zatvori određene minuse te joj je nedostajalo novca da kupi osobni automobil pa je otišla u Raiffeisenbank Austria d.d. raspitati se o mogućnosti podizanja kredita. Tamo je otišla iz razloga što je tamo imala

otvoreni račun. Odlučila se za podizanje iznosa od 25.000,00 kuna jer joj je taj iznos bio dovoljan za rješavanje financijskih potreba u tom trenutku. U vrijeme podizanja kredita bila je u radnom odnosu te nije bila vlasnik ili suvlasnik neke pravne osobe, niti je imala obrt u svojem vlasništvu, a novac dobiven od podizanja kredita koristila je isključivo u privatne svrhe. Ugovor je pročitala, ali niti o jednoj odredbi nije imala mogućnost pregovarati, već je mogla ili ugovor prihvatiti ili od ugovora odustati. Uočila je odredbu o tome da se prilikom podizanja kredita plaća određena naknada, ali na to nije imala utjecaj jer da nije pristala platiti tu naknadu ne bi mogla dobiti kredit. Radilo se o tipskom ugovoru po principu "uzmi ili ostavi". Tužiteljica je nadalje navela da joj je iznos naknade u visini od 500,00 kuna ustegnut odmah prilikom isplate kredita tako da joj je ugovoreni iznos bio umanjen za iznos naknade. Tužbu radi povrata tog iznosa podnijela je iz razloga što je nakon par godina shvatila da banka nije imala pravo tu naknadu naplatiti od nje pa smatra da joj taj iznos trebaju vratiti zajedno s kamatama od dana plaćanja pa do isplate.

12. Iskaz tužiteljice sud smatra istinitim i točnim te mu u cijelosti poklanja svoju vjeru. Ovo stoga što se iskaz podudara sa dokumentacijom koja se nalazi u spisu.

13. Nesporno je da je tužiteljica s tuženikom zaključila dana 29. lipnja 2007. Ugovor o kreditu broj 041-50-4222083 za kupnju osobnog automobila, u kojem je u čl. 1 ugovoren iznos kredita od 25.000,00 kuna, u čl. 2 ugovorena je redovna kamatna stopa na kredit sukladno odluci banke, a koja na dan sklapanja ugovora iznosi 9,50%, dok je u čl. 4. ugovoren rok otplate kredita od 30 mjeseci. Nesporna je i visina plaćene naknade.

14. U ovom postupku sporna je osnova tužbenog zahtjeva.

15. Prema čl. 96. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007. ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 96. st. 2. ZZP propisano je da se smatra da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

16. Prema odredbama čl. 97. prije citiranog Zakona ugovorne odredbe koje bi se uz ispunjenje i pretpostavki iz čl. 96. istog Zakona mogle smatrati nepoštenim, jesu primjerice odredba kojom se trgovcu dopušta da mijenja ugovorne odredbe bez valjanog ugovorom predviđenog razloga, kao i odredba kojom se potrošaču nameću određene obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom.

17. Prema odredbi čl. 102. citiranog Zakona nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

18. Vezano uz ocjenu poštenosti ovakvih ugovornih odredbi stav je Vrhovnog suda da su korisnici kredita kao potrošači u odnosu na banke, kao trgovce faktično dovedeni u ovisni položaj i situaciju "uzmi ili ostavi", pošto praktički nisu imali drugog načina dobivanja potrebnog novca izvan kredita kojeg su odobravale banke, između ostalog i ovdje tuženik, pod uvjetima koje su banke diktirale.

19. Odredbom čl. 98 ZZP-a propisano je da se prilikom ocjene je li određena ugovorna obveza poštena uzima u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje predstavlja glavni ugovor.

20. Odredbom čl. 101. st. 1. ZZP-a propisano je da se dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače u smislu koji je povoljniji za potrošača.

21. Prema odredbi čl. 3 st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom, ako u suprotnosti sa uvjetom o dobroj vjeri na štetu potrošača, prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora, a prema čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

22. Da je tuženik postupao nepošteno u navedenom ugovoru proizlazi i iz Direktive 93/13 EEZ, čije odredbe su implementirane u nacionalno zakonodavstvo. Naime, promatrajući navedenu Direktivu kako je prenesena u nacionalno zakonodavstvo, utvrđeno je da u slučaju da je određena ugovorna odredba utvrđena kao nepoštena, učinci takvog utvrđenja djeluju unatrag od trenutka sklapanja ugovora kao da takva odredba nikad nije bila ugovorena te ne može imati učinak u odnosu na potrošača i sudsko utvrđenje nepoštenosti takve odredbe mora u načelu imati za posljedicu ponovno uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se on nalazio da navedene odredbe nije bilo. Time za potrošača nastaje subjektivno pravo na restituciju te potrošač ima pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba nepoštena.

23. Tužiteljica tijekom postupka navodi da je predmetna odredba nejasna budući da ne sadrži nikakve podatke o stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima na koje se ona odnosi te je samim time u suprotnosti odredbe čl. 272. ZOO.

24. Sukladno čl. 59. Zakona o potrošačkom kreditiranju Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja Ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Predmetni Ugovor o kreditu ne sadrži opis troškova, niti usluga koji se plaćanjem sporne naknade naplaćuju u vrijeme sklapanja Ugovora te da je tuženik na tužiteljicu kao potrošača prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima.

25. Sud prihvaća navode tužiteljice da tuženik tijekom postupka nije dokazao na što se odnosi tzv. ulazna naknada, odnosno nije dokazao da naplaćena naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima što je stvorilo znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, a što je u suprotnosti sa zahtjevom postupanja u dobroj vjeri.

26. Obzirom da je tužiteljica temeljem odredbe čl. 3. predmetnog ugovora platila tuženiku jednokratnu naknadu za korištenje kredita očito je da je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužiteljice iz čega proizlazi da je navedena odredba ništetna sukladno odredbi čl. 102. ZPP jer predstavlja nepoštenu odredbu.

27. Stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 120/17) propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambeno potrošačkog kredita koja zabrana se ne odnosi na Ugovore o stambenim kreditima sklopljenima prije stupanja na snagu tog zakona. Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) preciznije su definirane te naknade. Međutim, tuženik koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu prema kojoj je banka ovlaštena zaračunavati naknadu sukladno Odluci o naknadama za usluge banke o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost iste u zaračunatoj visini, što rezultira time da je ugovorna odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja te je uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Imajući u vidu da je tuženik povrijedio interese i prava tužiteljice kao potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena jednokratna naknada bez određivanja njezine visine, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a koja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, tuženik je odgovoran za ugovaranje takve ništetne odredbe jer je istu nametnuo tužiteljici kao potrošaču bez mogućega pregovaranja te se tuženik smatra nepoštenim stjecateljem. Napominje se i to da se o odredbama akata kreditora, ovdje tuženika, koji reguliraju materiju kreditiranja po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati pa se nije moglo pregovarati niti o spornoj odredbi ugovora. Ukoliko je tuženik kao trgovac prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove koji se naplaćuju iz te naknade, u vidu administrativnih troškova administracije, troškova osoblja i slično ti troškovi ulaze u redovito poslovanje tuženika pa nije jasno zašto bi te troškove trebao snositi ugovaratelj kredita, odnosno zašto bi se ti troškovi naplaćivali iz predmetne naknade.

28. Dakle, nakon provedenoga postupka utvrđeno je da je odredba o jednokratnoj naknadi za korištenje kredita ništetna jer tuženik nije dokazao da se o toj odredbi pojedinačno pregovaralo, odredba je sadržana u tipskom ugovoru, u ugovoru o kreditu nije jasno navedeno od čega se naknada sastoji, što je uzrokovalo neravnotežu obveza na štetu potrošača pa je sud usvojio tužbeni zahtjev tužiteljice i proglasio ništetnom navedenu odredbu kredita (točka I. izreke).

29. Tuženik je u podnesku od 31. lipnja 2026. naveo da ne osporava visinu uplaćene naknade od strane tužiteljice u iznosu od 66,36 eura pa sud visinu prihvaća kao istinitu i točnu.

30. Odredbom čl. 1111. st. 1. ZOO, propisano je da kada dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a čl. 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

31. Prema čl. 323. st. 1 ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. ZOO-a. Sudsko utvrđenje ništetnosti odredbe mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takve odredbe nije bilo. Utvrđenjem ugovorne odredbe ništetnom potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora neovisno o tome kada je utvrđeno da je ugovorna odredba ništetna.

32. Nakon provedenog postupka sud je utvrdio da je ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita ništetna pa je proglasio ništetnom odredbu čl. 3. Ugovora o kreditu kao što je to pod točkom I. izreke navedeno te naložio tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 66,36 eura s osnove ništetne odredbe o ulaznoj naknadi zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od dana plaćanja pa do isplate (točka II. izreke).

33. Sud je tužiteljici dosudio zakonske zatezne kamate tekuće od dana plaćanja pa do isplate kao što je to tužiteljica i zatražila.

34. Odluka o kamati u skladu je sa odredbama čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate (Narodne novine broj 153/04 i 72/20), čl. 29. ZOO i čl. 1115. ZOO.

35. Kako je tužiteljica uspjela u ovom postupku dosuđen joj je i trošak postupka. Odluka o troškovima postupka u skladu je sa odredbom čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP. Tužiteljici je dosuđen trošak postupka u iznosu od 656,55 eura (točka III. izreke), a koji trošak je odmjerjen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 69/93, 87/93, 16/94, 117/96 i 91/04, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14, 104/15, 37/22 i 126/22, dalje Tarifa). Trošak se sastoji od troška sastava tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7/1 Tarife), troška zastupanja na ročištima 22. svibnja 2026. i 15. srpnja 2026. svako u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9/1 Tarife). Tužiteljici je nadalje priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura i na presudu u iznosu od 30,00 eura.

36. Kamate na trošak parničnog postupka u skladu su sa odredbom čl. 151. st. 3. ZPP-a.

37. Tužiteljica je odbijena s dijelom zatraženog troška postupka u iznosu od 50,00 eura pozivom na odredbu čl. 155. ZPP. Tužiteljica nije dokazala da je imala trošak pribave dokumentaciju u iznosu od 50,00 eura pa joj taj trošak sud nije niti dosudio.

38. Uslijed svega naprijed navedenog i obrazloženog odlučeno je kao u izreci.

U Vrbovcu 24. srpnja 2026.

Sudac:
Ljiljana Košić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo podnijeti žalbu Županijskom sudu u roku od 15 dana od dana objave. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda.

Dostaviti:

1. pun. tužiteljice
2. tuženiku
3. presuda nepravomoćna
4. zovi tužiteljicu na plaćanje pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura
5. vidi upisnik 'P'
6. kal. 15 dana

Broj zapisa: **9-3088b-3210e**

Kontrolni broj: **07edb-70b23-2648a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Ljiljana Košić, O=OPĆINSKI SUD U SESVETAMA, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sesvetama** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.